

finde det passende — paa en anden Dag. Det vilde jeg finde særdeles hensigtsmæssigt, om man kunde samles til saadanne Fester, hvor de gamle Krigere modtog deres Hædersgave, og jeg er sikker paa, at alle, hvad enten de høre til Højre eller Venstre, det ene eller det andet Samfundslag, ville gribe Lejligheden til at genkalde i Erinringen Aanden fra 1848, og alt hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg er overbevist om, at saadanne Mindefester i det hele Land vilde være overordentlig velgørende for vort Folk og have stor Betydning, især da jeg er saa sikker paa, som vel tænkes kan, at der er ingen anden Vej til Fremgang i vort Folk, end at Aanden fra 1848 atter i nogen Maade kommer til at blive raadende i vort Fædreland. Derfor maa det være vort fælles Maal at stræbe, saa godt som vi kunne, hen til, at denne Aand atter maa gøre sig gældende. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvilje.

J. Pedersen: Tanken om, at der skulde gøres noget ekstraordinært for de gamle Krigere, er jo ikke ny. Det vil være bekendt, at man gentagne Gange i det andet Ting har fremsat Forslag, ikke om en Hædersgave en Gang for alle, men om en varig Forbedring af de gamle Krigeres Kaar. Dette Forslag har haft en mærkelig Vanskæbne, det er ikke lykkedes hidtil at faa det frem. Man er derfor fra forskellige Sider i Folketinget enedes om at fremsætte dette Forslag. Men efter den Modtagelse, det har faaet fra den højtærede Konseilspræsidents Side, og efter at ogsaa et Medlem af Flertallet har taget Afstand fra det, anser jeg dette Forslag for uigennemførligt i den foreliggende Skikkelse, og jeg tror ikke, man kommer Sagen nærmere ved at gøre Indvendinger mod de Betragtninger, som den ærede Minister har fremsat. Jeg tror ikke, det vil lykkes at bringe ham eller dette Tings Flertal til at slutte sig til Sagen i den foreliggende Skikkelse. Jeg vil derfor for mit Vedkommende indskrænke mig til at sige, at jeg vil ønske, at, da denne Sag nu en Gang er rejst, den ogsaa maa føre til et Resultat. Jeg tænker mig heller ikke, at det høje Ting vil afvise denne Sag, men behandle den videre og maaske underkaste den Overvejelse i et Udvalg. For mig staar det saaledes, at da Tanken er rejst om at give de gamle Krigere fra den første slesvigske Krig en Hædersgave, vilde det være sørgeligt og gøre et slet Indtryk, ikke blot hos de gamle, men hele Landet over,

dersom det hele skulde løbe ud i Sandet. Rigsdagen har desværre ofte nok haft Lejlighed til at vise sig magtesløs, naar det gjaldt om at komme overens om store Sager; men denne Sag er ikke større, end at man maa kunne komme til Forstaaelse om den. Og selve Genstanden for dette Forslag synes mig at være af den Beskaffenhed, at den hos Rigsdagen maa vække Følelsen af, at naar dette Spørgsmaal er rejst, maa det ogsaa løses. Med dette Ønske vil jeg anbefale Forslagets videre Gang.

M. Sørensen: Da det Spørgsmaal først kom frem ned i det andet Ting, kunde jeg i Sagens Hovedgrund ogsaa ganske slutte mig til den. Det er en overordentlig køn og smuk Tanke at give de gamle Krigere en Hædersgave. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at den Tanke er kommen frem dernede; men jeg maa dog sige, at den er kommen noget sent frem. Jeg vilde have ønsket, at der var levnet os noget mere Tid til Overvejelse af dette Spørgsmaal. Det kunde maaske nok have trængt til en saadan Overvejelse. Det vil vel sagtens blive jaget noget for hurtig igennem som saa mange andre Sager i denne Tid. At give en Hædersgave til de gamle Krigere, kan jeg saa overordentlig godt være med til; men paa den anden Side synes jeg, at en Hædersgave i Penge støder mig noget. Jeg maa sige, at naar Trang er til Stede, tror jeg, tages der imod en Hædersgave; men jeg tror ogsaa, at den rette Aand fra 1848 vil bevirke, at, naar der ikke er nogen Trang til Stede, vil man ikke tage mod en saadan Hædersgave. Jeg vil derfor anmode om, at vi støtte dette Forslag, som nu er fremkommet, men saaledes, at vi give til dem af de gamle Krigere, der ere i Trang, og saaledes, at denne Trang ikke bliver alt for nøje undersøgt, og at man ikke lægger alt for megen Vægt paa, om Oplysninger om Trang ere til Stede i større eller mindre Grad. Jeg tror ikke, at de, der have deltaget i Krigen 1848—50, ville henvende sig til Regeringen om Støtte, naar de ikke trønge dertil. Jeg tror derfor, at man ganske rolig kan gaa til at støtte dem, der ønske det og ere i Trang; men paa den anden Side ønsker jeg da ogsaa, at Undersøgelsen om deres Trang ikke maa være alt for indgaaende. Det synes jeg ikke rigtig om.

Holch: Jeg tror ikke, det vilde være heldigt, hvis man vilde følge det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen-Myg-